

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Β΄. - ΤΕΥΧΟΣ ΙΒ΄.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1880

Οὐκ ἔστι περὶ δέου ἂν θεοτίμου ἀνθρώπου
βουλευσάμετο ἢ περὶ παιδείας καὶ αὐτοῦ καὶ
τῶν αὐτοῦ οικείων. (Πλάτ. Θεάγης.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1880

Σ Υ Λ Λ Ο Γ Η
ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΛΕΥΚΑΔΩΣ¹

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΥ

Σχολάρχου.

Ἡ ρ ω ῖ κ ἄ.

8.

Ὁ Λάμπρος.

Σημ. Ὁ ληστής οὗτος συλληφθεὶς τὸ 1869, ἐρρίφθη τὸ πρῶτον εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Λευκάδος, εἶτα δὲ μετηνέχθη εἰς τὰς τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου τὸ 1874 ἠτύχοκτόνησε διὰ ξυροῦ.

Ἐ τὰ χίλια ὀχτακόσα καὶ τὰ ἐξῆντα ἐννεά,
τὸ Λάμπρο Ν ἐτσικῶσαν εὐζῶνοι δεκαννηά
νᾶθε μὴ σώσης, Λάμπρο, νᾶθε μὴ φτάσης πλειό,
ἴπου ἴβάλθηκες νὰ δέσης τὸ δόλιο τὸ Θιακό,
καὶ ὁ Θιακὸς ἐστάθη ἴπιτήδειος καὶ καλός,

καὶ σ' ἔμπασε ἴς τ' Ἄρκουδι, κ' ἐπιάστης ζωντανός.
Δὲν τῶξερεις, βρὲ Λάμπρο, αὐτὸ τὸ μυστικόν,
πῶς θὰ σὲ ἴπαν δεμένο ἴμπροστὰ ἴς τὸν ἀρχηγόν;
Κῆ ὁ βασιληᾶς μας ἦρτε ἴς τὴ Γύρα μιὰν αὐγή.
.....

τὸν Κορωνάιο κράζει, κῆ αὐτίνον τὸ Σκαλτσᾶ,
καὶ Δημητράκη Γρίβα Ν ἀπὸ τὴν Περατιά.
.....

9.

Ὁ Μπακούκος.

Σημ. Ἡ καταστροφή τῆς ληστρικής συμμορίας τῶν Μπακούκων συνέβη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ, ἐνθα διητᾶτο.

Τὸ λέν οἱ κοῦκοι ἀπὸ βραδύς πέρα ἴς τὸ κρυζονέρι,

1 Συνέχ. ὄρα εἰς προηγούμε. τεῦχος.

πῶς θὰ χαθῆ μιὰ κλεφτουριά, τὰ δύο Μπακουκάκια.
—Δὲ ᾿ς τῶπα, Χρῆστο, μιὰ βολά, δὲ ᾿ς τῶπα τρεῖς καὶ πέντε,

᾿ς τὸ δῆμο τοῦτο μὴ σταθῆς, ᾿ς τούτη τὴν ἐπαρχίᾳ,
δὲν εἶν' ὁ περσινὸς καιρὸς, δὲν εἶν' ὁ Κορωνάιος,
ἰεῖν ὁ Μακρὸς ἀπ' τὸ Ζυγὸ, μέσ' ἀπ' τὸ Μισολόγγι,
βάννει καὶ δέρνει πιστικούς, ποιδεύει τσοὶ διαβάταις,
νὰ μαρτυροῦν τὴν κλεφτουριά, τὰ δύο Μπακουκάκια ;—

—

10.

Ὁ Σπύρος Ντελής.

Τρία πουλάκια κάθονται ᾿ς τὸν Ἀστακό, ᾿ς τὴν ῥάχι,
τῶνα τηράει τὸν Ἀστακό, καὶ τ᾿ ἄλλο τὴν Ἀθῆνα,
τὸ τρίτο τὸ καλῆτερο μυρολογάει καὶ λέγει.
—Δὲ ᾿ς τῶπα, Σπύρο, μιὰ φορά, δὲ ᾿ς τῶπα τρεῖς καὶ πέντε,
᾿ς τὸν Ἀστακό νὰ μὴ διαβῆς, ᾿λιμέρι νὰ μὴ Ν κάμης,

τ' ἔχει ὁ Κρεμμύδας παγανιά, καὶ κυνηγάει τσοὺ κλέφταις ;—
—Ὡσο ᾿ν' ὁ Σπύρος ζωντανὸς Κρεμμύδα δὲ φοβᾶται.—
Ἰὴ Ἀγγέλω ᾿σάν καὶ κρύωῃς, κ' ἐσκώθηκε τὴ νύχτα.
—Σῆκο, Σπύρο, νὰ παίξωμε, νὰ γλυκοφιληθοῦμε,
κ' ἦδ' ὄνειρο ᾿ς τὸν ὕπνο μου, ᾿ς τὸν ὕπνο ποῦ ἐκοιμώμουν.

Εἶδα τοὺς κάμπους κόκκινους, καὶ τὰ βουνὰ γαλάζα'
᾿ξήγατο, Σπύρο μ', ᾿ξήγατο, τῶνειρο ποῦ εἶδ' ἀπόψε.—
—Τὸ κόκκινὸ ᾿ναι jaίματα, καὶ τὸ γαλάζο βόλια.—
Ὡσο νὰ ᾿πῆ τὸ λόγο του νὰ ᾿πῆ τὴν ἐμιλιά του,
τρία τουφέκια τοῦρτανε, τὰ τρία ᾿ράδ'—᾿ράδα,

τῶνα τὸν ᾿παίρνει ᾿ξώπετσα, τ᾿ ἄλλο τόνε λαβόνει,
τὸ τρίτο τὸ φαρμακερὸ τὸν ᾿παίρνει ᾿ς τὴν καρδοῦλα.

—

11.

Ὁ Ἀλῆ-πασσᾶς.

Ξύπνα καῦμέν' Ἀληπασσᾶ, καὶ βάλε τὸ φακιόλι,
 κ' εἰδές την τὴ Βασιλικὴ ποῦ τῆνε ἴπᾶν ἔς τὴν πόλι.
 Ἄρβανίταις, λέτε, λέτε,
 ἢ μπρούτη δὲν πουληέται.

Ἐμὲ μὲ λὲν Ἀληπασσᾶ, μὲ λὲν Ἀλημπαρούτη,
 ποῦ βάσταξα τὸν πόλεμο μὲ τὸν Σουλτᾶν Μαχμούτη.
 Ἄρβανίταις παλληκάρια,
 μὲ σπαθιά καὶ μὲ χαντσαρία.

Νᾶταν ἢ πέτραις ζάχαρι, νὰ ρήχνανε ἔς τὴ λίμνη,
 ἴα νὰ γλυκάνη τὸ νερό, ἴα τὴν Κυρὰ Φροσύνη.
 Ἄρβανίταις ἴπαινεμένοι,
 ποῦν Ἀληπασσᾶς καῦμένοι.

Νᾶταν οἱ κάμποι θάλασσαις καὶ τὰ βουνὰ ποτάμια.
 νὰ πνίγωνταν ὁ Τάταρης, ποῦ φέρνει τὰ φερμάνια.
 Ἄρβανίταις, λέτε, λέτε,
 ἢ μπαρούτη δὲν πουληέται.

Καὶ τὸ φερμάν' ἦταν κακό, τὸ ἔρημο χαμπέρι,
 ἴα νὰ σκωθῆ Ἀλήπασσας νὰ ἴπᾶ ἔς τὸ Τεπελένι.
 Ἄρβανίταις παλληκάρια,
 ἴγάλτε τὰ λαμπρὰ χαντζάρια.

12.

Οἱ Κολοκοτρωναῖοι.

Λάμπουν τὰ χιόνια ἔς τὰ βουνὰ, κὴ ὁ ἴήλιος ἔς τὰ λαγγάδια,
 ἔτσι λάμπει κ' ἢ κλεφτουριά, ἴοι Κολοκοτρωναῖοι,
 ἴπᾶχουν τ' ἀσήμια τὰ πολλά, καὶ τσ' ἀσημένιας πάλαις
 καβάλλα ἴπᾶν ἔς τὴν ἐκκλησά, καβάλλα προσκυνᾶνε,
 καβάλλα ἴγῆκαν, κ' ἔκατσαν ἴσὲ μαρμαρένι ἄλῶνι,

κ' ἕνας 'ς τὸν ἄλλο Ν ἔλεγε, κ' ἕνας 'ς τὸν ἄλλο λέγει,
—'Απόψ' εἶδα 'ς τὸν ὕπνο μου, 'ς τὸν ὕπνο' ποῦ 'κοιμώμουν,
θολό ποτάμ' ἐπέρασα, καὶ πέρα δὲν ἐβγῆκα·
ποιὸς ἄξος εἶν' καὶ 'γλίγωρος . . . . .

13.

Τὰ κλεφτόπουλα.

Χορεύουν τὰ κλεφτόπουλα, γλεντᾶνε τὰ καῦμένα,
κ' ἕνα μικρὸ κλεφτόπουλο δὲν παίζει, δὲ γελάει,
μὲ τ' ἄρματα 'κουβέντιαζε, μὲ τὴν καῦμέν' ἀπάλα.
—'Απάλα μου, περήφανη, σπαθί μου ξαϊκουσμένο,
'ς τὴν Πόλι, καὶ 'ς τὴ Βενετιά σ' ἔχουν ζωγραφισμένο.

14.

'Η συμβουλή τοῦ κλέφτη.

Παιδιά μ' ἂν θέλτε λεβεντιά, καὶ κλέφταις νὰ γενῆτε,
ἐμένα νὰ 'ρωτήσετε τὸ πῶς περνοῦν οἱ κλέφταις.
Δώδεκα χρόνους ἕκαμα 'ς τοὺς κλέφταις καπετάνιος,
ζεστό ψωμί δὲν ἔφαγα . . . . .

τὸν ὕπνο δὲν ἐχόρτασα Ν ὡς τὸν χορταίν' ὁ κόσμος,
τὸ χέρ' εἶχα προσκέφαλο, καὶ τὸ σπαθί μου στρῶμα.

15.

'Η ἠρωῆς.

Κᾶπου πόλεμος γένεται 'ς 'Ανατολή καὶ Δύσι
καὶ τῶμαθε ἦ λυγερὴ καὶ 'πᾶ νὰ κυνηγήση·
ἀντρίκια 'ντύθη, κῆ ἄλλαξε, καὶ 'παίρνει τ' ἄρματά τση,
'φίδια στρόνει τὸ φάρο τση, κῆ ὀχιαὶς τὸν καλλιγόνει,
καὶ τοὺς ἀστρίταις τοὺς κακοὺς τοὺς βάννει φτερνιστήρια·

φτερνιά δίνει τοῦ φάρου τση, 'πάει σαράντα μίλια,
κῆ ἄλλη τὸν ἐδευτέρωσε, 'ς τὸν πόλεμό Ν ἐμπῆκε.

Ἔς τᾶμπα τση γράταις ἔκαμε, Ἔς τᾶβγα τση μονοπάτια,
καὶ Ἔς τὸν καλό τση γυρισμὸ δὲν ἤρε τί νὰ κόψη.
Σαρακινὸς τὴν ἀγναντᾶ Ν ἀπὸ ἕψηλῆ ραχοῦλα,

κ' ἡ κόρη τὸν ἀγνάντεψε κοντὰ Ἔς τὸν "Αἰ-Γηῶργι.
— Ἀφέντη "Αἰ-Γηῶργι μου, κῆ ἀφέντη καθαλλάρι,
ἴποῦσαι ζωσμένος μὲ σπαθί, καὶ μὲ χρυσὸ κοντάρι,
νὰ κάμω τᾶμπα σου χρυσᾶ, καὶ τᾶβγα σ' ἀσημένια,
καὶ τὰ ξυλοκεράμιδα Γουλο μαργαριτάρι,

ν' ἀνοίξουνε τὰ μάρμαρα νὰ κρύψουν τὸ κοράσι.
ἴΑνοιξανε τὰ μάρμαρα κ' ἐκρύψαν τὸ κοράσι.
Νά, κ' ἔφτασ' ὁ Σαρακινὸς κοντὰ Ἔς τὸν "Αἰ-Γηῶργι.
— Ἀφέντη, "Αἰ-Γηῶργι μου, κῆ ἀφέντη καθαλλάρι,
ν' ἀνοίξουνε τὰ μνήματα νὰ ἔβγᾶλλουν τὸ κοράσι,

νὰ βαφτιστῶ Ἔς τὴ χάρι σου ἐγὼ καὶ τὸ παιδί μου,
ἐμὲ νὰ ἔβγᾶλλουν Κωσταντί, καὶ τὸ παιδί μου Ἰάννη.—
Ἰὰ νὰ κερδίση ταὶς ψυχαὶς ἀφέντης "Αἰ-Γηῶργις,
ἀνοιξανε τὰ μάρμαρα, κ' ἔβγᾶλαν τὸ κοράσι.

(ἀκολουθεῖ).

Ἰαπωνῶν διανοητικὴ ἀνάπτυξις.

Οἱ Ἰαπωνοὶ ἔχρουν ἕκτακτον πρὸς τὸ ἐκπαιδεύεσθαι τάσιν καὶ εὐκολίαν εἰς τὸ μαθάνειν, ἀπὸ τινῶν δ' ἐτῶν ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξις αὐτῶν ἐβάδισε ταχύτατα. Ἐν Τοκίῳ ὑπάρχουσι πλεῖστοι βιβλιοπῶλαι, ἐφ' ἅπασαν δὲ τὴν Ἰαπωνίαν πρὸ πολλοῦ εἰσὶν ἰδρυμέναι βιβλιοθήκαι δημόσiai. Ἐν ἔτει 1872 ἰδρύθη ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἰαπωνίας μεγάλη βιβλιοθήκη, περιβληθεῖσα τὸν τύπον τοῦ ἐθνικοῦ ἰδρύματος. Τὸ κατ' ἀρχὰς περιεῖχεν αὕτη συγγράμματα μόνον ἰαπωνικὰ ἢ σινικά, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 1879 εὐρίσκεται ἐν αὐτῇ σπουδαιοτάτη συλλογὴ βιβλίων καὶ ἐφημερίδων πάσης γλώσσης. Ἡ τυπογραφικὴ τέχνη ἀσκεῖται ἐν τῇ Ἰαπωνίᾳ ἀπὸ ἐποχᾶς ἀπωτάτας. Κατ' ἀρχὰς ἐξετυποῦντο τὰ βιβλία ἐπὶ ξύλου, διὰ στοιχείων ἀμετακινήτων. Τὰ κινητὰ στοιχεῖα εἰσῆχθησαν κατὰ τὸν 15' αἰῶνα, ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτῶν ὀλίγον ἐξετάθη ἕνεκα τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν σημείων, τῶν ἐν τῇ Ἰαπωνικῇ γλώσσῃ χρησίμων. Αἱ ἐφημερίδες σήμερον ἐκτυποῦνται διὰ κινητῶν χαρακτήρων. Ἡ ἀρχαία ἰαπωνικὴ φιλολογία περιλαμβάνει κυρίως ἔργα ἱστορικὰ καὶ φιλοσοφικά, ποιήσεις καὶ μυθιστορίας. Ἀφ' ἧς ἡ Ἰαπωνία ἠνεώχθη εἰς τοὺς ξένους, οἱ Ἰαπωνοὶ μετὰ ζήλου ἄκρου ἐπεδό-